

ANTIKAISEN JUTTU

Suomen valtaherrain oikeudenkäynti kumousmies Antikaista vastaan ei vain lakkaa vetämästä puoleensa kansainvälisen lehdistön huomiota, eritoten Englannissa, Ranskassa ja Skandinavian maissa. Eikä ihme: siinä on paljon huomion arvoista. Oikeusjutun koko kulku on nykyiselle »oikeudenjakamiselle» Suomessa niin kuvaava kuin olla voi.

Toveri Antikainen on Suomen työväenluokan etevä ja rohkea johtaja. Kun Suomessa puhkesi työväen vallankumous 1918, toveri Antikainen oli Sosialistisen Nuorisoliiton johdossa. Tulisella innolla hän otti osaa vallankumoustaisteluihin, jotka kuitenkin sen jälkeen kun Suomen porvariston avuksi oli tullut imperialistisen Saksan sotaväkeä päättyivät työväen sankarillisuudesta huolimatta tappioon. Sen jälkeen toveri Antikainen oleskeli useita vuosia Neuvostoliitossa, hankki itselleen sotilaskoulutuksen, otti urheasti osaa taisteluihin Judenitšia, maahanhyökkääjiä ja Kronstadtin vastavallankumouksellisia kapinoitsijoita vastaan, osoittautuen eteväksi punaiseksi komentajaksi.

Kun Suomen fasistipiirit talvella 1921—1922 tavoitteenaan Neuvosto-Karjalan valloittaminen järjestivät suomalaisten bandiittijoukkojen hyökkäyksen Neuvostoliiton rajan yli, otti toveri Antikainen aktiivisesti osaa Punaisen Armeijan taisteluihin, joissa tämä hyökkäys lyötiin takaisin. Hänelle annettiin vastuunalainen tehtävä: tunkeutua suomalaisen suksijoukon kanssa syväälle vihollisen selkäpuolelle ja tuhota sen tukikohdat. Tämän tehtävän toveri

Antikainen suoritti loistavasti. Hän löi yllätyshyökkäyksellä hajalle vihollisen päävoimat Kiimasjärvellä. Siitä lähtien on Suomen fasistipiirien silmitön viha Antikaista kohtaan ollut rajaton.

Myöhemmin toveri Antikainen oli useita vuosia Suomessa — luonnollisesti maan alla — johtamassa vallankumouksellista työväenliikettä. Syksyllä 1934 ohrana onnistui pidättämään toveri Antikaisen. Porvaristo riemuitsi: vihdoinkin tuli tilaisuus sammuttaa kostojano!

Fasistiset lakimiehet pantiin hautomaan juridisia muotoja, joiden nojalla Antikainen voitaisiin oikeustietä tuhota. Eräät ehdottivat erityisen kuolemanrangaistuslain säätämistä, mutta kansassa nousi voimakas liike sitä vastaan. Silloin toiset ohranajuristit keksivät, että jo voimassaolevankin Suomen lain mukaan voi syytetyn tuomita kuolemaan, jos asia pannaan esille törkeänä yksityisrikoksena eikä poliittisena juttuna. Maanalaisesta poliittisesta työstä Antikainen voitiin tuomita — ja todella tuomittiin — »vain» 8 vuodeksi kuritushuoneeseen; mutta jos häntä vastaan keksittäisiin syyte esim. törkeästä murhasta, niin hänet voitaisiin tuomita kuolemaan tai ainakin elinkaudeksi kuritushuoneeseen.

Ja tällainen syyte kyhättiin. Ohrana tekaisi sellaisen kaamean valhejutun, että toveri Antikainen muka olisi Neuvosto-Karjalassa Kiimasjärven taistelun päätyttyä poltattanut roviolla yhden vangiksi otetuista suomalaisista valkokaartilaisista. Kaikki Suomessa tietävät, että tuo juttu on alusta loppuun ohranan keksintöä. Yleisesti tunnettua on myös, etteivät punaiset, vaan valkosuomalaiset tekivät noin kaamean raa'asti selvää vangeista. Eipä edes noissa tapahtumissa mukana ollut valkokaartilainen Torikka ole julkaisemassaan kirjassa voinut vaieta valkoisten pöyristytävistä petomaisuuksista vankejaan kohtaan.

Oikeudessakin on ehdottoman sitovasti todistettu Antikaista vastaan nostetun syytöksen täysi perättömyys. Sen ovat todistaneet henkilöt, jotka olivat silloin olleet sillä paikalla, jolla Antikainen muka poltatti vangiksi joutuneen valkokaartilaisen. Sen ovat todistaneet sellaisetkin miehet kuin Muisin, Ivanov ym., jotka silloin itse olivat olleet punaisten vankeina, eivätkä yksin punaiset todistajat.

Mutta Suomen »oikeusistuin» ei ota kuuleviin korviinsa näitä tosiasioita, vaan käsittelee toista vuotta tuota valhejuttua täytenä totena. Ensin tuomari kieltäytyi jyrkästi

kutsumasta Antikaisen vaatimia todistajia Neuvostoliitosta. Mutta kun siitä tuli julkisuudessa iso skandaali, palautti korkein oikeus jutun alioikeuteen, saman tuomioistuimen uudelleen käsiteltäväksi. Ohranalle tuli kiire hankkia »todistuksia» yleiselle syyttäjälle, ja fasistinen yleinen syyttäjä on oikeusistuimen huoneistossa antanut säännöllisesti ohjeita todistajille siitä, kuinka näiden pitää esiintyä oikeudessa. Mutta useimmat yleisen syyttäjän todistajat joko eivät ole tienneet asiasta mitään taikka ovat viittaileet vain joihinkin aivan tuntemattomiin kuulopuheisiin. Koko vuoden 1935 aikana ei ohrana onnistunut löytämään kuin yhden ainoan miehen, joka oli valmis silmää räpäyttämättä todistamaan kaiken, mitä ohrana tahtoi. Tämä mies, joku Niemi (Remsujev), on viraltaan Suomen yleisesikunnan tiedusteluosaston salainen agentti. Mutta kun Suomen lakien mukaan yksi todistaja ei riitä, niin pitkän haaskelun jälkeen ohrana »löysi» toisen, puuttuvan todistajan, nimeltään Haitto. Tämä toinen todistaja on ammatiltaan pirtun salakuljettaja ja varmaankin ohranan käytyri. Ja niin tämä tyyppi sitten oikeudessa todisti, että hän oli omin silmin nähnyt hiiltyneen ruumiin. . .

Näin saatiin hankituksi paikalle lain vaatimat kaksi todistajaa, ja niinpä fasistinen oikeus saattoikin »hyvällä omallatunnolla» julistaa tuomionsa. Koko tuo menettely on sangen kuvaavaa Suomen fasistioikeudelle: noudattamalla äärimmäisen tekopyhästi muodollista »laillisuutta» porvaristo yrittää kaikin mokomin saada peitetyksi maassa esiintyvän mielivallan.

Todistajien hankkiminen Antikaista vastaan ei kuitenkaan ole ollut poliisin päätehtävä: poliisin täytyi mennä paljon pitemmälle tuomarien auttamisessa. Tässä eräitä tosiasioita:

1. Lydia Rask, Antikaisen illegaalisen asunnon emäntä, jonka ohrana vangitsi, tavattiin ohranan kopissa murhattuna. Ohranapäällikkö väitti hänen muka tehneen »itsemurhan». Viranomaiset eivät panneet toimeen mitään tutkimusta hänen murhansa johdosta.

2. Erään Antikaisen todistajista, Lauri Lagerbomin, piti tulla oikeusistuntoon paljastamaan syyttäjän päätodistaja Niemi-Remsujev, joka oli itse puhunut kotikyläläisilleen, ettei hän ollutkaan ollut Kiimasjärvellä aikana, jona oikeudessa oli sanonut siellä olleensa. Ja miten kävi Lauri Lagerbomin: ensin hänet vangittiin ohranan toimesta jou-

lukuun alussa 1935 ja päästettiin sitten vapaaksi, mutta muutaman päivän kuluttua, joulukuun 18., juuri samana päivänä, jona hänen piti tulla oikeuteen todistamaan, hänet löydettiin hirtettynä. Ne henkilöt taas, joille Niemi-Remsujev oli puhunut valehdelleensa oikeudessa, olivat äkkiä hävinneet ties minne.

3. Antikaisen puolustusasianajajan Joutsenlahden luo tuli eräänä päivänä viime maaliskuussa tuntemattomia miehiä, jotka veivät hänet väkisin... hullujenhuoneeseen. Muutaman päivän kuluttua hänen onnistui päästä sieltä ulos, mutta sen jälkeen hänen esiintymisensä oikeudessa puolustajan ominaisuudessa ei enää ollut Antikaiselle lainkaan eduksi.

4. Puolustuksen todistajan Matvejevin historia on tunnettu: Suomen viranomaiset olivat kutsuneet hänet Neuvostoliitosta, Neuvosto-Karjalasta, todistajaksi ja Suomen hallitus oli Suomen lakiin viitaten antanut hänelle turvaluvan. Turvaluvasta huolimatta syyttäjän todistajat ja poliisit oikeuden huoneistossa pilkkasivat törkeästi Matvejevia ja uhaten kidutuksilla ja kuolemalla pakottivat hänet antamaan oikeudessa Antikaiselle epäedullisen, väärän todistuksen. Suurella vaivalla Matvejevin onnistui päästä pois Suomen ohranan kynsistä (ohimennen sanoen, syyttäjän todistaja Kljapikov oli varta vasten pantu askel askelelta seuraamaan tätä puolustuksen todistajaa).

Onko ihme, että tehtyään Antikaisen jutussa näin paljon toistaan törkeämpiä rikoksia, Suomen porvaristo pelkää pienintäkin vapaan sanan ilmausta? Helsingissä ilmestyvää »Tulenkantajat» lehteä vastaan on nostettu kanne ja vaadittu lehden lakkauttamista sen vuoksi, että toimitus oli painattanut otteita eräiden ulkomaalaisten porvarillisten ja sosialidemokraattisten lehtien lausunnoista Antikaisen jutusta. Mitkä ulkomaiden lehdet sitten olivat julkaisseet noita Suomen valtaherrain mielestä rikollisia kirjoituksia? Sellaiset lehdet kuin »Manchester Guardian», »Daily Herald» ja »New Statesman and Nation» Englannissa, »Social-Demokraten» (hallituksen pää-äänenkannattaja) ja »Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning» Ruotsissa. Sellaista on Suomessa »painovapaus».

Näin sitten murhien ja väärennysten avulla toveri Antikainen tuomittiin elinkaudeksi kuritushuoneeseen. Yleinen syyttäjä tosin jo viime vuonna ennen jutun käsittelyä toittotti, että Antikaiselle langetetaan kuolemantuomio. Ettei

sitä uskallettu tehdä, johtuu siitä, että syytöksen ilmeinen valheellisuus on nostattanut Suomessa ja monissa muissa maissa suuttumuksen myrskyn ja voimakkaita vastalauseita Antikaiselle aiottua kuolemantuomiota vastaan. Toveri Antikaisen sankarillinen, peloton esiintyminen fasisistisen poliisin kynsissä ja oikeuden edessä on herättänyt kaikkialla työtätekevien suurta myötätuntoa ja ihailua häntä kohtaan, eikä ainoastaan hänen persoonaansa, vaan samalla myös sitä proletaarisen vallankumouksen asiaa kohtaan, jota hän niin uljaasti puolustaa työväenluokan raivoisan vihollislauman keskellä.

Antikainen sanoi oikeudessa:

»Kuka olen, mihin tähtään? Olen bolševikki, Kommunistiseen Internationaaliin kuuluvan puolueen vastuunalainen puolueetyöntekijä. Olen pitänyt toimintaperusteinani Marxin, Engelsin ja Leninin oppia. Olen taistellut työväen luokkaetujen puolesta, kaikkien työtätekevien etujen puolesta, ihmiskunnan paremman elämän puolesta, kulttuurin puolesta raakalaisuutta vastaan, sosialistisen maailman puolesta. Olen toiminnastani vastuussa Suomen proletariaatille, Suomen Kommunistiselle Puolueelle ja Kommunistiselle Internationaalille.»

Suomen proletariaatti on ylpeä toveri Antikaisesta, hänen osoittamastaan esikuvallisesta vallankumouksellisesta sankaruudesta ja uhrautuvaisuudesta. Toveri Antikainen vuorostaan on ylpeä siitä, että hänellä on ollut tilaisuus taistella sankarillisen, voittamattoman Punaisen Armeijan riveissä. Tämän ylpeytensä hän esiintoi suomalaisen oikeuden edessä monta kertaa ja erittäin pontevasti.

Kiinteä yhteys Suomen työväenluokkaan ja työtätekeviin, vankka kannatus niiden taholta, luottamus niiden asian oikeuteen ja kapitalismin väistämättömään tuhoon — siinä hänen miehuutensa, jämeryytensä ja vallankumouksellisen tahtonsa elähdyttävä lähde.

Hän sanoi oikeuden edessä: »Tuomioni otan pystyssä päin vastaan. Minut voidaan tuhota, mutta ei työväenluokan asiaa, vallankumouksen asiaa, jolle elämäni kuuluu, — ei voida tuhota kommunismia. Se voittaa! Vallankumouksen etu on minulle korkein laki.»

Poistuessaan oikeudesta tuomion langettamisen jälkeen toveri Antikainen huudahti voimakkaasti: »*Rot Front!*»

Toveri Antikaista, samoin kuin monia muitakin kommunistitaistelijoita, innosti rohkeaan esiintymiseen fasisti-

nessa oikeudessa toveri Dimitrovin sankarillinen esikuva Leipzigin oikeudessa. Työläiset kutsuvatkin toveri Antikaista Pohjolan Dimitroviksi.

* *
*

Taistelu Antikaisen elämästä ei ole päättynyt, se jatkuu.

Eikä Suomen porvaristo kosta Antikaiselle yksin menneen ajan teoista: se tahtoo riistää Antikaiselta hengen hänen nykyisen, porvariston valtaa vastaan käymänsä taistelun takia. Se näkee aivan oikein, että Antikaisessa olennoituu Suomen työväenluokan, Suomen kansan murtumaton vallankumouksellinen tarmo. Antikainen herättää porvaristossa kauhua siksi, että jälleen on tuleva se aika, jolloin Suomen työkansa Antikaista seuraten nousee yhtenä miehenä ja hankkii itselleen vapauden.

Antikaisen jutun aikana Suomen tekopyhä fasismi tavattiin monta kertaa kunniattomista teoista, ennen kaikkea todistaja Matvejevin tapauksessa. Koko maailmalle tuli paljastetuksi, minkä sortin ihmiset saavat Suomessa määrätä kansan kohtaloista ja häpäistä kansan mainetta. Mutta toveri Antikainen mainiolla taistelullaan puhdistaa Suomen kansan mainetta.

Suomen työväenluokan, jokaisen rehellisen suomalaisen, jossa fasismin rikokset synnyttävät inhoa, ja koko kansainvälisen työväenluokan edut vaativat tinkimättömästi, että toveri Antikainen temmataa pois pyövelien kynsistä.

Aikakauslehti »Kommunistitšeski Internatsional», 1936, n:o 11—12

Suomennos tarkistettu aikakauslehden tekstin mukaan